

РЕШЕНИЕ

№ 4476

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА

при участието на секретаря КРИСТИНА Д. НИКОЛОВА
като разглежда докладваното от АНЕТА ИЛЧ. ИЛЧЕВА Гражданско дело № 20221110166606 по описа за 2022 година

„...“ ЕАД е предявило срещу И. Б. И. установителни иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания за продажна цена на доставена топлинна енергия и мораторна лихва, както следва: 2782,13 лева – стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 05.2018 г. – 04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.07.2021 г. до окончателното изплащане, 367,78 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 06.07.2021 г., 27,92 лева – сума за дялово разпределение за периода 06.2018 г. – 04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.07.2021 г. до окончателното изплащане и 5,16 лева – мораторна лихва за периода 31.07.2018 г. – 06.07.2021 г., за топлоснабден имот в гр. София, ж. к. „.....3, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр. д. № 43243/2021 г. на СРС, 82 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника, в качеството му на собственик на топлоснабдения недвижим имот, който е придобил по силата на договор за покупко-продажба. Излага, че в това качество се явява и клиент на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престирали насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуването им.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът чрез особения си представител оспорва предявените иски, наличието на правоотношение между страните, размера на исковата

претенция и доставянето на твърдяното количество топлинна енергия, както и дължимостта на мораторна лихва. Релевира възражение за погасяване на част от претендираните суми по давност.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, в редакцията касаеща процесния период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия. Нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители/клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие.

За доказване на обстоятелството, че ответникът е собственик на процесния имот, ищецът е представил Договор за продажба на държавен недвижим имот от 10.02.1992 г., по силата на който придобива собствеността върху недвижим имот в гр. София, ж. к. От удостоверение за наследници на, починал на 20.06.2005 г. е видно, че единствен негов наследник е И. Б. И.. С оглед на това съдът намира, че по силата на закона между ответникът като потребител и топлопреносното предприятие е възникнало правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение обект с абонатен № 1....

Като страна по облигационното правоотношение потребителите дължат заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение - топломери, монтирани на отоплителните тела в жилището, водомер за топла вода и съответна част от стойността на топлинната енергия отдадена от сградната инсталация, по данни от общия топломер монтиран в абонатната станция, с оглед въведения с разпоредбата на чл. 156 ЗЕ принцип за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, при уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост. Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, а съгласно ал. 2 дяловото разпределение се извършва от топлопреносното предприятие.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото са приети писмени доказателства и заключение на съдебно-техническа експертиза. Доколкото купувачът дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите на прогнозния дял /по фактури/, а тези, които се формират в резултат от изравняване, т. е. сумите по изравнителните сметки. За определяне на реално доставеното количество топлоенергия по делото вещото лице е посочило, че за процесния период общо доставената

и потребена топлоенергия за целия имот е в размер на 2746,01 лева без предишни просрочени или неплатени сметки, изравнявания за периоди, извън процесния, суми за дялово разпределение и лихви. Сумата за дялово разпределение възлиза на 27,92 лева. Според ФДР за процесния период в процесния имот има 2 броя радиатори и щранг лира без ИРРО. Поради липса на узаконен водомер за топла вода в имота ТЕ за БГВ се начислява служебно на „брой лица“ с разходна норма 140 л/денонощия за 1 брой потребител.

Ответникът чрез особения си представител с отговора на исковата молба упражнява правата си по чл. 120 ЗЗД като прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираните от ищеца с исковата молба вземания. Съгласно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Престациите се обединяват от общия правопораждащ факт – облигацията между страните по договор при публично известни общи условия по чл. 150 ЗЕ и имат съществения елемент на периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД – предварително определен и известен на страните момент, в който повтарящото се задължение за плащане трябва да бъде изпълнено, както и определяем размер на същото предвид предварително фиксирания цени за единица топлинна енергия. Поради горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия и при зачитане на ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС съдът намира, че следва да бъдат определени като такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата норма кратка тригодишна давност.

Предвид нормата на чл. 114 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяване на иск, респ. подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 23.07.2021 г. В този смисъл и вземането на ищеца за цена на доставената на ответника топлинна енергия е непогасено за месечните вноски с падеж след 23.07.2018 г. или обхваща претендираните в настоящото производство суми за цена на топлинна енергия за периода 23.07.2018 г. – 30.04.2020 г. По тези съображения възражението за погасяване по давност на вземанията е основателно за периода 01.05.2018 г. – 22.07.2018 г. Така размерът на уважения главен иск, определен на основание чл. 162 ГПК, е 2437,10 лева. Сумата за дялово разпределение, която се дължи, определена на основание чл. 162 ГПК, е в размер на 24,45 лева.

Основателността на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ, одобрени с решение ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, в сила от 10.07.2016 г. и приложими за процесния период клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 5 от ОУ при неизпълнение в срок на задълженията клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от

деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия. Това означава, че обезщетението за забава се определя отделно за всяко просрочено месечно задължение. Съдът приема, че следва да уважи предявения акцесорен иск в размер, определен на основание чл. 162 ГПК, за сумата от 322,16 лева. Мораторната лихва върху главницата за дялово разпределение, определена на основание чл. 162 ГПК, е в размер на 4,51 лева.

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съразмерно уважената част от исковете в размер на 724,71 лева от общо направени разноски в размер на 127,32 лева - държавна такса в исковото и заповедното производство, 250 лева – депозит за експертиза, 400 лева – депозит за особен представител, като претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя в размер на 50 лева. Ответникът е бил представляван от особен представител.

Така мотивиран, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „...“ ЕАД, ЕИК, срещу И. Б. И., ЕГН *****, по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове, че И. Б. И. дължи на „...“ ЕАД на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от 2437,10 лева – стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 23.07.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.07.2021 г. до окончателното изплащане, 322,16 лева – мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 06.07.2021 г., 24,45 лева – сума за дялово разпределение за периода 23.07.2018 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.07.2021 г. до окончателното изплащане и 4,51 лева – мораторна лихва за периода 31.07.2018 г. – 06.07.2021 г., за топлоснабден имот в гр. София, ж. к. „.....3, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по гр. д. № 43243/2021 г. на СРС, 82 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за следните суми: над 2437,10 лева до сумата от 2782,13 лева и за периода 01.05.2018 г. – 22.07.2018 г., над 322,16 лева до сумата от 367,78 лева, над 24,45 лева до сумата от 27,92 лева и за периода 01.06.2018 г. – 22.07.2018 г. и над 4,51 лева до сумата от 5,16 лева.

ОСЪЖДА И. Б. И., ЕГН *****, да заплати на „...“ ЕАД, ЕИК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноски за исковото и заповедното производство в размер на 724,71 лева.

Решението е постановено при участието на „.....“ ЕООД като трето лице помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____